

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **PneuMAX s.r.o. „v likvidaci“**, se sídlem Šemberova 66/9, Olomouc, zast. Mgr. Markem Gocmanem, advokátem se sídlem Mariánské Hory, ul. 28. října 219/438, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2016, č. j. 5 Af 59/2012 - 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, č. j. MF -88899/2012/904, ve věci nevyhovění žádosti o prominutí daně dle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní“).

I. Vymezení věci

Žádostí ze dne 22. 12. 2010 stěžovatel požádal o prominutí daně k několika platebním výměřům, mimo jiné k dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob – dodatečný výměr na zrušení ztráty daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2004 č. j. 276539/06/379912/4124, na částku 26 320 Kč. Žádost odůvodnil tím, že daňové výměry byly vystaveny na základě kupní smlouvy, o jejíž platnosti se vedlo občanské soudní řízení, přičemž z provedeného dokazování vyplynulo, že předmětná smlouva uzavřena nebyla, a nemohlo tudíž dojít ani k dodání zboží a zdanitelnému plnění. Takový postup stěžovatel

označil za zjevnou nespravedlnost, neboť je na něm vymáhána daň za právní úkon, který nikdy neproběhl.

Žalovaný zamítl žádost o prominutí daně s tím, že uvedený důvod je z hlediska prominutí daně irelevantní; konstatoval, že prominutí daně je specifickým prostředkem liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně při aplikaci daňového zákona; k tomu jsou určeny jiné opravné prostředky. Důvodem pro aplikaci prominutí daně je v zásadě pouze existence nesrovnalostí při uplatňování daňových zákonů, přičemž nesrovnalost není ani nezákonnost ani jiná nesprávnost aplikace platných daňově-právních norem. O nesrovnalost půjde zejména v případech účinků zákonem nepředvídaných nebo nezamýšlených, např. při dvojím zdanění.

Městský soud žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Uvedl, že rozhodnutí dle § 55a zákona o správě daní a poplatků podléhá soudnímu přezkoumání, přestože jsou založena na správním uvážení a na jejich vydání není právní nárok. Soud proto přezkoumá rozhodnutí z hlediska dodržení procesního postupu a případného zneužití správního uvážení. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 Afs 200/2015 - 27, v němž se uvádí, že „*hodnocení prominutí daně nebo jejího příslušenství probíhá ve dvou fázích; v první fázi je třeba posoudit, zda je dána nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, případně tvrdost zákona (při rozhodování o prominutí příslušenství daně). Jde o hodnocení, zda konkrétní skutkové okolnosti případu naplňují znaky neurčitého právního pojmu. Pokud jsou tyto znaky naplněny, správní orgán v druhé fázi zvažuje, zda daň promine, přičemž zde disponuje správním uvážením.*“

Městský soud konstatoval, že se žalovaný zabýval důvodem uvedeným v žádosti o prominutí daně (tj. rozhodnutím civilních soudů o neuzavření kupní smlouvy, na jejímž základě byla daň z příjmů právnických osob původně doměřena), avšak uzavřel, že tvrzený důvod není nesrovnalostí ve smyslu § 55a odst. 1 zákona o správě daní; vzhledem k tomu, že nebyly splněny předpoklady pro prominutí daně, byla žádost zamítnuta. Žalovaný tedy pouze interpretoval neurčitý právní pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ a aplikoval jej na daný případ; nedospěl do druhé fáze, v níž by žádost o prominutí daně podrobil správnímu uvážení.

Městský soud přisvědčil žalovanému v tom, že prominutí daně je specifický prostředek liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně. Za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, která dle § 55a odst. 1 zákona o správě daní může představovat jediný důvod pro prominutí daně, nelze považovat nezákonnost rozhodnutí správce daně ani jinou nesprávnost při aplikaci daňových norem. Pokud tedy stěžovatel nepodal proti dodatečnému platebnímu výměru, resp. proti rozhodnutí o odvolání, správní žalobu, ač tak učinit mohl, nemůže se dovolávat ochrany svých práv prostřednictvím prominutí daně, poněvadž takový postup by byl v rozporu s právem z důvodu nesplnění základní podmínky – existence nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů.

K námitce o uplatnění principu *in dubio pro libertate* soud uvedl, že ne každá odlišná interpretace práva zakládá povinnost uplatnit zásadu v pochybnostech ve prospěch základních práv. Uvedený princip by bylo nutno aplikovat pouze za situace, pokud by existovaly alespoň dvě srovnatelně přesvědčivé interpretace předmětného ustanovení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 - 155). Soud nicméně shledal, že v projednávaném případě lze za pomoci standardních výkladových metod dospět k jedinému přesvědčivému výkladu § 55a odst. 1 zákona o správě daní, a to že pod neurčitý pojem

pokračování

nesrovnalosti není možné podřadit nezákonnost rozhodnutí správce daně. Ústavně garantovaná práva stěžovatele tak nebyla postupem žalovaného ani vydáním napadeného rozhodnutí dotčena.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

V kasační stížnosti stěžovatel rekapituluje skutkový stav věci, poukazuje na rozhodnutí civilních soudů, z nichž se podává, že mezi stěžovatelem a společností BRANO a.s. nebyla nikdy kupní smlouva uzavřena; to s konečnou platností bylo potvrzeno rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 9. 2011, č. j. 7 Cmo 73/2011 - 189. Nemohlo proto ani dojít k dodání zboží a tedy ke zdanitelnému plnění, z něhož byla stěžovateli vyměřena daň. Stěžovatel konstatuje, že sice platební výměry byly původně vydány v souladu se zákonem, ale podkladová rozhodnutí (tj. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 4. 2005 a rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 11. 5. 2006, byla zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2009). Vůči stěžovateli tak došlo ke zjevné nespravedlivosti; daně byly vyměřeny a vymáhány za právní úkon, který nikdy neproběhl. Důvodem doměření daně dle stěžovatele bylo nesprávné stanovení daně, byť vyšlo najevo až následnými soudními řízeními. Stěžovatel tvrdí, že žalovaný se vůbec nezabýval jeho ústavněprávní argumentací. Poté ani městský soud tento deficit neodstranil, plně se ztotožnil s argumentací žalovaného.

Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek městského soudu je nesprávný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Městský soud především pominul ústavněprávní rozměr celého případu. Rovněž nesprávně interpretoval § 55a zákona o správě daní, pochybil především tím, že provedl zcela zjevně nepřiměřený a restriktivní výklad daného ustanovení. Je zjevné, že v případě stěžovatele vyšly najevo nové závažné okolnosti, které zpochybňují správnost doměřených daní. Městský soud se s uplatněnými argumenty v tomto smyslu nijak nevypořádal, pominul i stěžovatelem uplatněný princip proporcionality (nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94 a nález ze dne 9. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 15/96).

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že za situace, kdy zákon nepamatuje na stav, kdy stěžovatel aktivní cestou v soudních řízeních dosáhl v občanském řízení změny původního rozhodnutí, ze kterého správce daně vycházel, je třeba § 55a zákona o správě daní vykládat tak, aby nedošlo k rozporu s ústavně zaručeným právem vlastnit majetek. Tím, že městský soud argumentaci stěžovatele nepodpořil, nedošlo k odstranění ústavně protiprávního stavu, kdy od stěžovatele v rozporu se zákonem a ústavními předpisy byly nejdříve vyměřeny a následně i částečně vybrány daně.

Stěžovatel obsáhle poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, z níž vyplývají požadavky na daňové předpisy, které ze své povahy zasahují do vlastnického práva. Vyčítá městskému soudu, že střet ústavně zaručených práv nevyložil ve prospěch normy, která má vyšší správní sílu, ale ustanul na výkladu jednoduchého daňového práva. Soud se ani neřídil principem *in dubio pro libertate*.

Stěžovatel upozorňuje na přílišný formalismus při interpretaci § 55a zákona o správě daní, v důsledku čehož se popírá smysl a účel institutu prominutí daně. Ohrazuje se rovněž proti tvrzení městského soudu o tom, zda podal proti platebnímu výměru odvolání. Stěžovatel proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 13. 12. 2006 podal odvolání, kterému nebylo vyhověno, a to i přes to, že odvolacímu orgánu byla známa skutečnost, že ve věci bylo podáno dovolání k Nejvyššímu soudu. Stěžovatel rovněž správci daně oznámil, že rozhodnutí (rozsudek KS

v Ostravě a Vrchního soudu v Olomouci), na základě kterých byla daň vyměřena, byla zrušena. Stěžovatel rovněž žádal ve věci dodatečného vyměření daně o povolení obnovy řízení, tato však nebyla povolena.

Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že pod pojem nesrovnalost při uplatňování daňových zákonů nelze podřadit případ, kdy dojde k doměření daně na základě později zneplatněného právního úkonu, resp. úkonu, který nenastal. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 27/2008, podle něhož je správnímu orgánu třeba ponechat jistou míru správního uvážení, aby mohl reflektovat všechna specifika konkrétního případu; to žalovaný neučinil a městský soud jeho postup aproboval. Stěžovatel tvrdí, že městský soud vycházel při posouzení věci z čistě formalistického výkladu § 55a zákona o správě daní, aniž by přitom bral v potaz smysl a obsah daňových předpisů v celém jejich souhrnu.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že z jeho strany, tak i ze strany soudu došlo ke správnému výkladu a aplikaci neurčitěho právního pojmu „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“. Žádost stěžovatele nespádala do kategorie nesrovnalostí výše uvedených. Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 6/2010, ze dne 30. 6. 2011, v němž se uvádí, že „*předmětem řízení o prominutí daně či jejího příslušenství je posouzení jiných skutečností, než které vedly k vyměření daně. Nelze tak říci, že by v něm byla posuzována správnost vyměření daně, což by otevíralo cestu k opakovanému soudnímu přezkumu stejných skutečností, jako byly či mohly být zkoumány k žalobě proti rozhodnutí o vyměření daně.*“ Stěžovatel dle žalovaného směšuje řízení, kterým byla doměřena daň s řízením o prominutí daně a i v kasační stížnosti opakuje svá tvrzení, že daň byla nesprávně vyměřena, a proto je třeba ji prominout. To je však v rozporu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu.

Zcela nepřipadná je argumentace stěžovatele rozsudkem sp. zn. 8 Afs 27/2008, neboť toto rozhodnutí se vztahuje k promíjení příslušenství daně, které stojí na jiných rozhodovacích důvodech (tvrdost); rozdíly obou úprav byly stěžovateli již vysvětleny v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný nikterak nezpochybňuje, že je nutno vycházet nikoli pouze z jazykového výkladu zákonného ustanovení, ale také je nutno použít např. výkladu teleologického. Pokud je však text ustanovení jednoznačný, nelze ho dezinterpretovat tím způsobem, aby interpretujícímu vyhovoval co nejvíce. Takovým způsobem by docházelo k popření textu zákona. Pokud je možné příslušenství daně prominout z důvodu tvrdosti, a u promíjení daně tvrdost uvedena není, tak je zřejmé, že prominout daň z důvodu tvrdosti nelze. Důvody uváděné stěžovatelem by mohly být považovány za určitý druh tvrdosti zákona, nicméně nelze na ně pohlížet jako na nesrovnalost při uplatňování daňových zákonů.

Žalovaný se domnívá, že on ani městský soud nepostupovali při interpretaci § 55a zákona o správě daní nijak formalisticky. Argumentace účelem § 55a cit. zákona, kterou uplatňuje stěžovatel, není v daném případě na místě. Účel určitého ustanovení je třeba zkoumat zejména tam, kde je text nejasný a jazykový výklad ustanovení je nejednoznačný či přímo rozporný. V daném případě je text jednoznačný a není proto možno argumentovat účelem zákona, v důsledku čehož by došlo k dezinterpretaci textu. Žalovaný uvádí, že naopak, pokud by nevycházel z jednoznačného textu zákona a žádosti stěžovatele vyhověl, mohlo by se jednat o zneužití práva.

pokračování

Žalovaný závěrem poukazuje na to, že stěžovatel vedl soudní spory v občanském soudním řízení o určení vlastnictví, nezahájil však řízení ve správním soudnictví, které staví lhůtu po dobu řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví (§ 41 s. ř. s, dnes rovněž viz § 148 odst. 4 daňového řádu). Z uvedeného důvodu v době rozhodnutí občanského sporu u soudu lhůta pro stanovení daně z příjmů marně uplynula. Aniž by žalovaný předjímal výsledek ve správním soudnictví, tato cesta by zcela jistě byla účinnější, už jen z hlediska stavení lhůty pro vyměření daně. To, že stěžovatel hájí svá práva v daňovém řízení prostředky, které si zvolil jako dle jeho názoru nejvhodnější a nikoli jiným způsobem, má za následek, že důsledky tohoto postupu musí nést stěžovatel; tyto však nepředstavují nesrovnalost spočívající v uplatňování daňových zákonů.

Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost by sama o sobě bránila meritornímu přezkumu napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. V intencích výše uvedeného zdejší soud napadené rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s argumentací soudu, resp. má na určitou právní otázku odlišný názor, nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu nezakládá.

Nejvyšší správní soud, shodně s městským soudem, konstatuje, že prominutí daně není dalším opravným prostředkem, což vyplývá i z jeho systematického zařazení mimo část věnovanou opravným a dozorčím prostředkům, jakož i z důvodů, pro které je tento institut uplatňován. Na prominutí není právní nárok.

Zákon o správě daní, dle kterého bylo v dané věci postupováno, sám nastoloval situaci, kdy rozlišoval odlišné podmínky pro prominutí daně a pro prominutí příslušenství, které stěžovatel mylně směšuje. Zatímco daň mohla být prominuta pouze z důvodů nesrovnalostí, jež plynou z uplatňování daňových zákonů (k takové situaci zřejmě dochází v ojedinělých případech, např. kdy by důsledným dodržením zákonů došlo ke dvojímu zdanění, které nebylo zákonem stanoveno), tak příslušenství daně mohlo být promíjeno i z důvodů odstranění tvrdosti (správce daně tedy zkoumal především osobní situaci a jiné aspekty na straně daňového subjektu). Pojem tvrdost přitom zákon o správě daní nikterak nespécifikoval, tedy jeho posouzení ústící v prominutí příslušenství bylo především projevem správního uvážení příslušného správce daně.

Ustanovení § 55a zákona o správě daní upravující prominutí daně a příslušenství daně je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení.

Neurčitý právní pojem, zde představovaný „důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů“ (jako předpoklad prominutí daně) a „důvodem odstranění tvrdosti“ (jako další možný předpoklad prominutí příslušenství daně) nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce takto vytvořil prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu, či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je pak na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě rozhodnout, zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout, či nikoli.

Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat, zda rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném procesu vymezeném normami hmotného i procesního práva, s vyloučením případné svévole při naplňování v daném případě obsahu neurčitého právního pojmu ze strany rozhodujících správních orgánů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud postup žalovaného náležitě vyhodnotil a své úvahy vyjádřil v odůvodnění svého rozsudku. Nejvyšší správní soud se s nimi ztotožňuje.

Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že skutečnost, že následně se ukázala dodatečně doměřená daň nesprávnou, lze považovat za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů. O nesrovnalost půjde v případě aplikace dvou právních norem v případě, že postup nařízený normou prvou by ve svých důsledcích znamenal porušení normy druhé, resp. výklad kterékoli z nich by vedl k nemožným, popř. vzájemně se vylučujícím pravidlům chování, která by byla ukládána.

Obdobnou, nikoli však totožnou úpravu obsahuje i současný zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, dle jehož § 260 odst. 1 písm. a) může ministr financí z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Důvodová zpráva vysvětluje, že *„o nesrovnalost půjde v případě, kdy nastane kolize při aplikaci dvou právních norem (může se jednat i o normy obsažené ve stejném právním předpise). Jinými slovy, v případě, že postup nařízený normou prvou by ve svých důsledcích znamenal porušení normy druhé, výklad by tedy vedl k nemožným nebo nesmyslným požadavkům na chování daňových subjektů. Zachování obecné možnosti řešení případných nesrovnalostí je nutný vzhledem k charakteru daňových zákonů daného především politickým tlakem, který provází jejich přijímání. K nesrovnalostem proto může vzhledem k tomu, v jakém spěchu jsou někdy změny v daňových zákonech přijímány, docházet i do budoucna.“*

Je zřejmé, že smyslem a účelem zavedení institutu prominutí daně není náprava nezákonného rozhodnutí správce daně o stanovení daňové povinnosti, nýbrž snaha pružně reagovat na nesoulad v daňových zákonech, tedy nedopustit, aby byl v důsledku aplikace protichůdných daňových norem daňový subjekt nepřiměřeně zatížen povinnostmi. V posuzovaném případě však žádná kolize daňových norem opravňující uplatnění prominutí daně nenastala. Stěžovatel pouze v rámci civilního řízení dosáhl změny původně správcem daně zjištěného a aplikovaného skutkového a právního stavu věci. Nepřísluší soudu nyní hodnotit, proč stěžovatel proti zamítavému rozhodnutí o odvolání nezvolil soudní ochranu rovněž prostřednictvím žaloby ve správním soudnictví, nicméně je třeba přisvědčit žalovanému, že následné dopady strategie, kterou stěžovatel zvolil, jdou nyní výhradně k jeho tíži. Námitka stěžovatele, že institut prominutí daně má sloužit v případech, kdy by neprominutí fakticky znamenalo rozpor s ústavně zaručeným právem vlastnit majetek a s právem omezit tento majetek pouze zákonem, je proto nedůvodná, neboť stěžovatel všech dostupných účinných prostředků ochrany svého vlastnického práva v reálném čase nevyužil. Nelze proto nyní vinit správní orgány, potažmo soud z neposkytnutí ochrany jeho právu.

pokračování

Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybnuje a respektuje rozhodnutí Ústavního soudu, v nichž se soud opakovaně vyjádřil k otázkám daní a všech aspektů jejich ukládání a vybírání. Pokud Ústavní soud konstatuje, že jakákoli nezákonná omezení vlastnického práva jednotlivých osob v daňových souvislostech jsou nepřijatelná, činí tak vždy pro případy vyměření daně a jejího výběru. Ochrana vlastnického práva, které se stěžovatel dovolává, je tak posuzována v oblasti stanovení a vybírání daní a poplatků, Ústavní soud ji však negarantuje ve vztahu k možnému prominutí daně, resp. jiným možným nástrojům moderace, které má správce daně na základě zákona k dispozici. Prominutí daně je specifický institut, který nespadá do fáze řízení nalézacího ani vyměřovacího, nelze se proto dovolávat zásadních atributů v tomto směru Ústavním soudem deklarovaných.

O tom, že prominutí daně z důvodu nesrovnalostí je institutem zcela výjimečným (a nelze v rámci něho odstraňovat jakoukoli zjištěnou nesprávnost vyměření daně), svědčí mimo jiné i stávající úprava, která doznala zásadní změny podtrhující jeho výjimečnost. Významným rozdílem oproti předchozí právní úpravě totiž je, že daň lze prominout z uvedených důvodů jedině celému okruhu daňových subjektů, kterých se důvod týká, přičemž toto rozhodnutí musí být zveřejněno ve Finančním zpravodaji. Tyto nové podmínky mají zamezit zneužití tohoto institutu. Promíjení podle tohoto ustanovení není možno uplatňovat výběrově pouze v jednotlivých případech, ale je nutno zajistit nediskriminační přístup ke všem daňovým subjektům, kterých se daný případ týká. Rovněž to svědčí o povaze výjimečnosti důvodu prominutí, neboť existence nesrovnalostí (či živelná pohroma) se budou vždy z povahy věci týkat většího okruhu subjektů. Daň takto může prominout pouze ministr financí.

Individuální žádost o prominutí daně nebo příslušenství tak může daňový subjekt podat pouze v případě, pokud to umožňuje zvláštní zákon. V případě stěžovatele tak zákon o daních z příjmů nečiní.

Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek městského soudu přezkoumatelný a řádně odůvodněný. Soud se vypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel uplatnil a rovněž vyložil, na základě jakých úvah dospěl k názoru, na základě kterého žalobě nelze vyhovět. Nejvyšší správní soud neshledal v jeho rozhodnutí ani žádné vady, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Nevyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti mu proto nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu